

Örök imádság – örök felelet

Időpont: Szentháromság utáni 6. vasárnap, 1955. július 17.

Alapige: Zsoltár 51:9-11.

*Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.
Hallass örömet és vígasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, a melyeket összetörtél.
Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat.*

Imádkozó ember mindig volt és mindig lesz. Imádságának külsőségei, formája, kifejezési módja, még mondani valója is változhatik a változó idővel, de az imádság maga, mint tény, megmarad. Vannak azonban minden idővel dacoló, örök imádságok is. Nyelvezetük talán patinásan ódon, de mégis a mi mai imádságunknak érezzük. Örök imádságok, mert az ember örök létkérdéseivel foglalkoznak. Ilyen örök imádság az 51. zsoltár. Luther azt mondotta erről a zsoltárról, hogy ezt többször imádkozták és énekelték az egyházban, mint bármelyik más zsoltárt. Kimeríthetetlen a gazdagsága. Mathesius János 1558-ban 25 hatalmas bűnbánati prédikációban dolgozta fel ennek a zsoltárnak az üzenetét.

Abban a részletben, mely ebből az imádságból a mai szent lecke, három örök emberi vágy szólal meg: Vágy a tisztaság, az öröm és az Isten után.

1. Vágy a tisztaság után, erről szól és ezért könyörög a 9. vers: "Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál."

Az ember vágyódik a tisztaság után. Ha néha feszélyezőnek érzi is, mert a tisztaság vigyázásra kötelez, mégis szereti a testi tisztaságot is. Kellemes érzés tölti el fürdés után, jól esik felvennie vasárnap reggel a friss fehérműt s új ruhájában gyönyörködve szemléli magát a tükörben. Szívesen van együtt olyan emberrel, akinek minden mesterséges illattól mentes, úgynevezett tisztaság-szaga van.

Szereti az erkölcsi tisztaságot is. Lehet, hogy a kísértés bódult pillanatában kívánatosnak tetszik előtte a bűn, de az undor, mely az elbukás után eltölti, ékes bizonyossága annak, hogy világos pillanataiban nagyon szeretne erkölcsileg tiszta lenni. Az az erkölcsi undor, mely a bűn elkövetése után a bűnösön erőt vesz, ugyanaz az undor, mint ami eltölti a tisztaságra kényes embert akkor, mikor piszokba lép, vagy történetesen valami beszennyezőhöz ér.

De legjobban vágyódik a lelki tisztaság után. Ebben a lelki tisztaságban benne van a testi és az erkölcsi tisztaság is, de van benne valami, ami ennél több. Valami belső tisztaság

ez, mely kiül az arcra, benne ragyog a szemek zavartalan tekintetében, kerüli a szennyet és iszonyodik a gonosztól. Ezek azok az emberek, akik mellett könnyebb jónak lenni.

Ez a tisztaság utáni vágy mindig elégedetlen. Sohasem érzi magát eléggé tisztának az az ember, aki fölött úrrá lett ez a vágy. A tiszta ruhán a legkisebb piszok is azonnal feltűnik, a szennyes ruhán a nagy folt is eltűnik a többi piszokban. Dávid sem tud megelégedni akármilyen tisztasággal. Az a vágya, hogy hófehér legyen. Sőt! Még a hónál is fehérebb szeretne lenni. Ne felejtjük el, hogy ezt a képet egy keleti ember használja, aki ritkán lát havat, s akkor nem tud betelni a fehérbe öltöztetett tájék tiszta szépségével!

Ezt a tisztaságot magunkból kitermelni, erős akarattal megszerezni nem lehetséges. Csak kérni lehet attól, aki maga a tisztaság. Csak imádkozni lehet érte Dáviddal: "Tisztíts meg engem..., moss meg engemet!" Erre az örök imádságra a tiszta, szent Isten örök felelete így hangzik: "Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú". /Ézs. 1:18./ Jézus pedig, akinek vére megtisztít minket minden bűntől /I. Ján. 1:7./, így ajánlja nekünk ezt a drága áron, vére árán számunkra megszerzett tisztaságot: "Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága!" /Jel. 3:18./

Bánt a tisztátalanságod, amint bántotta Dávidot is? Akkor hagyj fel minden hiábavaló kísérletezéssel! Az élet piacán nagyhangú árusok által magasztalt tisztítószerek mit sem érnek. Kezdj el egyszer már igazán imádkozni: "Tisztíts meg engem, moss meg engemet!" s hidd, hogy fehérebbé tehet Krisztus vére a frissen esett hónál! Meg fogod tapasztalni, hogy fehérebb leszel a hónál!

2. A másik örök emberi vágy, ami ebben az imádságban megszólal: vágy az öröm után. Ezért könyörög a 10. vers: "Hallass örömet és vigasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, amelyeket összetörtél."

Az ember olthatatlan szomjúsággal eped a vidám életöröm után. Ebből a test öröme sincs kivéve. Dávid is nemcsak olyan örömeért könyörög, melyben vigadni tud majd a szíve s lelke, hanem olyanért is, melynek a csontjai is örvendezni tudnak majd. Józanság nélkül való rajongás tehát a test minden örömét már eleve bűnnek bélyegezni s önsanyargatással küzdeni ellene. Lehetnek és vannak is a testnek is szent örömei. Ezeknek megvetése hátlatlanság a nekünk örömet szerezni akaró mennyei Atyánkkal szemben. Istentől belénk oltott vágynak engedelmeskedik tehát az ember, mikor szomjúhozik a lélek és a test örömforrásai után.

Sokszor azonban rossz helyen keresi ezeket az örömforrásokat. Dávid is rossz helyen kereste, mikor érzéki vágyai után indulva házasságtörésbe és gyilkosságba keveredett. Neki

is, mint mindenkinek, aki ezen az úton indul el, meg kellett tapasztalnia, hogy ezek a pillanatnyi örömök elveszik az örök örömet. Ő is keservesen megsiratta a bűn örömeit. Úgy érezte utánuk magát, mint valami összetört ember. A tiltott öröm összetöri csontjainkat, lelkünket, testünket, mindenünket. Összecsuklunk utána, mint a tört-csontú ember.

Mi az az öröm, ami után szíve mélyén tudatosan, vagy öntudatlanul vágyódik az ember, s ami egyedül képes kielégíteni szívét, lelkét, testét? Dávid így imádkozik: "Hallass örömet és vigasságot velem!" Ez az öröm tehát hallható öröm. Ez az Istentől jövő, hallható, örömet szerző ajándék az örömhír, az evangélium, Isten beszéde, az ige. Mintha csak így imádkoznék Dávid, az összetört ember: Szólj hozzám újra, óh Uram! Aki már megtapasztalta, hogy milyen rettenetes, mikor egy házban felborul a béke s már a veszekedést sem tartják érdemesnek, hanem valami borzalmas csend ül a házra, tesznek-vesznek, együtt élnek, kerülgetik egymást, de egy árva szót sem szólnak egymáshoz, az tudja, mily rettenetes az, mikor elhallgat Isten s nem szól többé hozzánk. De aki megtapasztalta azt is, hogy mily csodálatos felszabadulás az, mikor a békétlen, néma házban valaki végre megtöri a csendet s kimondja az első hangos szót, az tudja azt is, hogy milyen öröm az, amikor végre megint megszólal Isten.

Isten igéje lelki-testi örömforrás. Így látta és tapasztalta ezt a zsoltáríró, mikor ezt írta: "Gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy nyereséget talált" /Zsolt. 119:162./, s a Példabeszédek írója is, mikor emberi bölcsesség helyett Isten félelmét ajánlja és így szól: "Egészség lesz ez a te testednek és megújulás a te csontaidnak". /3:7-8./

Dávid, a bűnei miatt összetört zsoltáríró, azonban nemcsak általánosságban vágyódik Isten igéje után. Egy szó az, amit szorongva vár s amelyen – úgy érzi – minden eldől. Ez a szó: Megbocsátok. A kegyelem igéje az az örömhír, az az evangélium, amelyre nekünk is szükségünk van, s amely nélkül hiányzik a legnagyobb öröm az életünkből. Erre az örök emberi imádságra Istennek egy örök felelete van: Krisztus s benne ez a drága mondat: "Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy!" /Ézs. 43:1./ De csak az összetört szívűek számára! Hallottad-e már te is egészen személyesen neked szólóan ezt a drága örömhírt: Megbocsátok?

3. Vágy az Isten után – ez a harmadik örök emberi vágy, amely megszólal ebben az imádságban. Így imádkozik a zsoltáríró: "Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat!" /11. v./

Isten az embert a maga számára teremtette, mint ahogy a víz számára teremtette a halat s a föld számára a virágot. Mindennek az az életeleme, ami számára teremtett. A hal csak a

vízben tud élni, a szárazon egy-kettőre elpusztul. A virág is csak a földben fejlődhet, a vázában meg vannak a napjai számlálva. Ugyanílyen életem az ember számára Isten. Nélküle csak tengődhet, de nem él. Igen ám, de lehet-e az ember számára kilépni a mindenütt jelenlévő Istenből? Világos, hogy nem. Dávid imádsága azt mutatja, hogy az ember nem általában vágyódik Isten után, hanem azután vágyódik, hogy zavartalan legyen közössége Istennel. Az a vágya, hogy békében legyen vele Isten s ő is békében legyen Istennel. Luther ezt így fejezte ki: Hogyan juthatok el a kegyelmes Istenhez? Isten és az ember békés összhangját tehát a bűn zavarja meg, s ezt a zavart csak a kegyelem szüntetheti meg. Az a kegyelem, mely nem tartja többé számon a megbocsátott bűnt. Nem látja többé, mert elfordítja tőle orcáját s még emlékezetéből is kitörli.

Erre az örök emberi imádságra is Krisztus az örök isteni felelet. Krisztus fedezi el Isten szeme és haragja elől a bűnbánatban összetört ember bűnét úgy, hogy a bűnös ember helyébe lép irgalmával. Isten nem a vétkes embert látja többé, hanem egyszülött szerelmes Fiát, amikor ránk néz, s nem a mi skarlátpiros, égre kiáltó bűneink haragítják Őt, amikor ránk néz, hanem egyszülött szerelmes Fiának engesztelő vére lepi el bűneinket és szól szelíden Isten atyai szívéhez.

Dávid imádsága állt elénk a mai szent leckében. A te imádságod-e ez az örök imádság? Vágyódsz-e te is tisztaság, öröm és Isten után? Ne elégedj meg a vágyódással, hanem kezdj el buzgón imádkozni is érte, s akkor neked is felragyog majd Krisztus, Isten egyetlen és örök felelete erre az imádságra. Fehérebbsz leszel, mint a frissen esett hó. Olyan öröm tölt el majd, hogy repesni fog tőle lelked, tested, mindened. S mindez azért, mert tiéd lett Krisztus engesztelő vére, bűnt eltörlő érdeme. Ámen.